

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžso/73/2015
Identifikačné číslo spisu: 8014200701
Dátum vydania rozhodnutia: 29.03.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8014200701.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: 1/ B. C. Z. (do 16.06.2016 Dariusz Edward Pietera - ITI Media, IČO: 463 73 519), bytom F., 2/ A. D. D., bytom T., Poľská republika, právne zastúpených JUDr. Dušanom Remetom, advokátom, Masarykova 2, Prešov, proti žalovanej Sociálnej poisťovni, ústrediu, Ul. 29.augusta č. 8 a 10, Bratislava 1, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovanej č. 18247-3/2014-BA zo dňa 12. marca 2014, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 4. júna 2015, č. k. 4S/46/2014-46, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/46/2014-46 zo dňa 4. júna 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo 4. júna 2015, č. k. 4S/6/2014-46 zamietol žalobu žalobcu 1/, ktorou sa žalobca 1/ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovanej č. 18247-3/2014-BA zo dňa 12. marca 2014 a konanie o žalobe žalobcu 2/ zastavil. O trovách konania krajský súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu.

Krajský súd po preskúmaní rozhodnutí správnych orgánov z dôvodov uvedených v žalobe vo vzťahu k žalobcovi 1/ dospel k záveru, že postup žalovanej bol v súlade so zákonom. Podľa názoru krajského súdu žalobca 1/ okrem nedodržania 60-dňovej lehoty na vydanie napadnutých rozhodnutí netvrdil žiadne porušenie jeho subjektívnych práv. Pri nedodržaní procesných lehôt však podľa názoru krajského súdu ide o procesné pochybenie, ktoré nemá vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí. Poukázaním na ustanovenia §§ 145 ods. 1, 4 zákona o sociálnom poistení krajský súd skonštatoval, že nemohlo byť zasiahnuté ani do majetkovej sféry žalobcu. Krajský súd bol tiež toho názoru, že pobočka žalovanej, ako aj žalovaná, boli oprávnené vykonať kontrolu vo vzťahu k reálnemu výkonu zamestnania zamestnancami žalobcu 1/.

Taktiež považoval krajský súd za nedôvodnú námietku žalobcu 1/, že bola porušená zásada

dvojinštančnosti konania, lebo z obsahu predložených administratívnych spisov je nepochybné, že žalovaná nerozhodovala len na základe dôkazov, ktoré boli zistené pred vydaním prvostupňových rozhodnutí, pričom prvostupňové a odvolacie konanie tvoria jeden celok. Rozhodnutia žalovanej sú len podrobnejšie odôvodnené.

K ostatným námietkam žalobcu 1/ vo vzťahu k prejedikovaniu rozhodnutí v oznámení žalovanej príslušnému orgánu Poľskej republiky a retroaktívite krajský súd skonštatoval, že žalobca 1/ v žalobe nenamietal v súvislosti s uvedenými námietkami porušenia konkrétneho právneho predpisu, ktorý by správnym orgánom takýto postup zakazoval, a aké subjektívne práva žalobcu 1/ boli porušené, s poukazom na to, že Ústava Slovenskej republiky v článku 2 ods. 2 upravuje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí v rozsahu a dôvodov uvedených v žalobe dospel krajský súd k záveru, že vo vzťahu k žalobcovi 1/ neboli subjektívne práva porušené, preto žalobu žalobcu 1/ ako nedôvodnú zamietol.

Vo vzťahu k žalobcovi 2/ krajský súd skúmal, či žaloba bola podaná včas. Poukázal na to, že žalobca 2/ sa stal účastníkom súdneho konania až na základe právoplatného uznesenia, ktorým podľa ust. § 92 ods. 1 O.s.p. pripustil súd jeho vstup do konania na strane žalobcu. S poukazom na ustanovenia § 250b ods. 1 O.s.p. konštatoval, že z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva, že rozhodnutie žalovanej bolo žalobcovi 2/ doručené 02.04.2014. Ak teda žalobca 2/ bol pripustený do konania až uznesením súdu č. k. 4S/46/2014-34 zo dňa 19.03.2015, ním podaná žaloba je podaná oneskorene.

Ďalej uviedol, že napriek tomu, že už v čase vydania uznesenia zo dňa 19.03.2015 bolo súdu zrejmé, že žalobu žalobcu 2/ vyhodnotí ako oneskorene podanú, nechcel túto otázku vopred prejedikovať a navyiac nevyhovením návrhu na jeho príbratie do konania ako žalobcu by mohol namietat', že mu súd odoprel právo konať pred súdom.

V tejto súvislosti uviedol, že lehota dvoch mesiacov nemôže byť zachovaná ani pri argumentácii, že zamestnávateľ (žalobca 1/) a zamestnanec (žalobca 2/) sú nerozluční spoločníci, pretože z hmotnoprávných ustanovení zákona o sociálnom poistení nevyplývajú pre žalobcov rovnaké práva a povinnosti. Navyše pre posúdenie či ide o samostatné alebo nerozlučne spoločenstvo je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva.

Vychádzajúc z uvedeného krajský súd vo vzťahu k žalobcovi 2/ konanie z dôvodu, že žaloba bola podaná oneskorene, zastavil.

Rozhodnutie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. Žalobca 1/ nebol v konaní úspešný, vo vzťahu k žalobcovi 2/ bolo konanie zastavené a žalovaná nemá zo zákona právo na náhradu trov konania, a preto účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

II.

Prvostupňový rozsudok včas napadli odvolaním žalobcovia a navrhli, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zmenil tak, že žalobe žalobcov v celom rozsahu vyhovie a zruší napadnuté rozhodnutie žalovanej v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a prisúdi každému zo žalobcov náhradu trov prvostupňového konania vo výške 362,38 eur a odvolacieho konania vo výške 148,22 eur. Namietali, že prvostupňový súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam dotýkajúcim sa zákonnosti napadnutých rozhodnutí žalovanej a jej pobočiek, ako aj postupu im predchádzajúceho a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a procesných súvislostí.

Žalobca 1/ namietal porušenie práva na spravodlivý proces, práva na dodržanie zásad správneho konania, práva vlastníť majetok, práva na podnikanie za rovnakých podmienok ako domáce subjekty a práva na dosahovanie zisku vlastnou činnosťou.

Žalobca 1/ uviedol, že v dôsledku rozhodnutia žalovanej má značné ťažkosti s udržaním doterajších zamestnancov a náborom nových zamestnancov a pri znižujúcom sa počte zamestnancov nie je schopný dodržať zmluvné podmienky dohodnuté s obchodnými partnermi. Nesúhlasil so záverom prvostupňového súdu, že postupom žalovanej nedošlo k porušeniu princípu dvojinštančnosti správneho konania. Rozhodnutie žalovanej považoval za nepreskúmateľné a v celom rozsahu za arbitrárne. Žalovaná sa podľa mienky odvolateľa nevysporiadala s argumentáciou žalobcu 1/ a odvolanie zamietla z dôvodov a skutočností, ktoré boli po prvýkrát oznámené až žalovanou v jej rozhodnutí. V tomto smere malo byť žalobcovi odňaté jeho subjektívne právo brániť sa proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci. Týmito novými dôkazmi a skutočnosťami mali byť predovšetkým argumenty žalovanej súvisiace s nepreukázaním registrovaného miesta podnikania zamestnávateľa, ku ktorým sa žalobca 1/ nemal možnosť vyjadriť, nakoľko boli po prvýkrát spomenuté až v druhostupňovom rozhodnutí.

Žalobca 1/ ďalej namietal, že do kompetencie žalovanej nepatrí uskutočňovanie kontroly týkajúcej sa reálneho výkonu činnosti zamestnancov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie žalovanej č. 7942-3/2014 zo dňa 29. januára 2014, kde žalovaná jednoznačne skonštatovala, že nie je oprávnená vstupovať do pracovnoprávných vzťahov a výkon činnosti zamestnancov je oprávnený kontrolovať len inšpektorát práce, ktorého kontrolné zistenia sú pre ňu záväzné.

Žalobca 1/ ďalej dôvodil, že primárnou pracovnou náplňou jeho zamestnancov bol roznos letákov, ktoré si zamestnanci preberali v externej spoločnosti vo Svidníku. Podľa špecifických podmienok jednotlivých zákaziek žalobca následne kontaktoval zamestnancov a poveril ich roznášaním letákov na vybraných lokalitách. Z preberania a distribúcie letákov má zamestnávateľ vyhotovené fotografické záznamy, roznášanie kontrolujú iní zamestnanci a zamestnancom sa vedú dochádzkové listy, čo jednoznačne preukazuje reálny výkon činnosti na území Slovenskej republiky.

Žalobca 1/ namietal aj spôsob výkonu kontroly, nakoľko z rozhodnutia žalovanej vyplýva, že práve na základe vykonaných kontrol u žalobcu 1/ dospela žalovaná k tomu, že žalobca nespĺňa podmienku reálneho výkonu činnosti. Žalobca 1/ pritom organizačnej zložke žalovanej predložil všetky podklady, ktoré si kontrolóri vyžiadali. Žalovaná si nevyžiadala ďalšie doklady, nepristúpila k osobnému výsluchu zamestnancov a ani inému spôsobu preverenia tvrdení žalobcu 1/. Okrem toho pravidelne daňovému úradu odovzdáva štvrtročné súhrnné výkazy a každý rok podáva aj daňové priznanie na daň z príjmu, z ktorých vyplýva nielen to, že žalobca 1/ reálne vykonáva činnosť, ale aj rozsah a obsah tejto činnosti, čo môže len prostredníctvom svojich zamestnancov. Poukázal tiež na to, že pri kontrolách žalobca 1/ predložil tzv. reporty (správy) - dochádzky jednotlivých zamestnancov do práce. Pokiaľ ide o nepreukázanie reálneho výkonu činnosti, nie je možné zo samotnej okolnosti nezastihnutia zamestnávateľa alebo zamestnanca v mieste podnikania v čase výkonu kontroly vyvodiť záver, že u žalobcu 1/ nebol preukázaný reálny výkon práce jeho zamestnancov na území Slovenskej republiky; v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie žalovanej z 28. júna 2012, č. 8519-5/2012-BA, v ktorom táto vyslovila totožný názor.

Žalobca 1/ mal za to, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s ďalšími argumentmi uvedenými v žalobe, najmä s porušením princípu rovnakého zaobchádzania. Ďalej namietal, že došlo k neprípustnej retroaktívite v rozhodnutiach žalovanej. Aj podľa praktickej príručky, na ktorú sa žalovaná odvoláva, prípadné zistenia zakladajúce zmenu uplatniteľnej legislatívy sa aplikujú až od momentu zistenia, nie spätne.

Žalobca 2/ namietal, že súd prvého stupňa pri procesnom rozhodnutí o zastavení konania vo vzťahu k nemu nesprávne posúdil otázku zachovania zákonnej lehoty na podanie žaloby o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom.

S poukazom na nález Ústavného súdu SR z 13. marca 2008. sp. zn. I. ÚS 219/07 a na ustanovenie § 250 ods. 1 O.s.p. mal žalobca 2/ za to, že lehotu podľa § 250b ods. 1 O.s.p. nemožno počítať odo dňa rozhodnutia súdu o pribratí účastníka konania, ale postačuje, ak aspoň jeden z účastníkov správneho

konania podal včas žalobu o preskúmanie zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov. Poukázal na to, že správny súd môže o pribratí ďalšieho účastníka správneho konania do súdneho konania rozhodnúť aj ex offio. Ak by zákonodarca mienil toto pribratie viazať na dodržanie zákonnej dvojmesačnej lehoty, stratil by inštitút zakotvený v ustanovení § 250 ods. 1 O.s.p. svoj zmysel.

Podľa názoru žalobcov je nepochybné, že zrušením rozhodnutia správneho orgánu by mohli byť dotknuté viaceré ich subjektívne práva, v dôsledku čoho aj došlo k pribratiu žalobcu 2/ do konania. Dôvodili, že žaloba bola podaná len žalobcom 1/, no v celom rozsahu aj v záujme a na prospech ďalšieho žalobcu, keďže napadnutými rozhodnutiami žalovanej sú dotknuté aj jeho subjektívne práva. Poukázali tiež na to, že súd prvého stupňa rozhodol o vstupe ďalšieho účastníka do súdneho konania podľa § 92 ods. 1 O.s.p. na základe jeho súhlasu, pričom v príslušných ustanoveniach O.s.p. o správnom súdnictve nie je zakotvené obmedzenie, viazané na dodržanie dvojmesačnej lehoty. Zachovanie lehoty je podstatné len pri návrhu na zmenu účastníkov konania a pri rozšírení žaloby.

Žalobcovia tiež poukázali na ustanovenie § 250 ods. 3 druhej vety O.s.p., podľa ktorého sú účastníkmi konania aj tí, na ktorých sa pre nerozlučné spoločenstvo práv so žalobcom musí tiež vzťahovať rozhodnutie a postup súdu. Boli toho názoru, že s prihliadnutím na obsah napadnutých rozhodnutí správnych orgánov možno v ich prípade uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv. Existenciu spoločenstva práv žalobcu 1/ a jeho zamestnancov potvrdzuje aj konajúci súd, keď do konania pribral zamestnancov žalobcu ako dotknutých účastníkov správneho konania. Predmetom napadnutých rozhodnutí žalovanej a jej pobočiek je sociálne poistenie vyplývajúce z existencie pracovného pomeru medzi žalobcom 1/ a jeho zamestnancami, teda predmet tohto súdneho konania sa bezprostredne z hľadiska hmotného práva dotýka všetkých žalobcov. Záverom žalobcovia poukázali na to, že prípadné zrušujúce rozhodnutie súdu sa bude týkať subjektívnych práv a majetkovej sféry oboch, zamestnanca i zamestnávateľa.

Žalobca 2/ osobitne poukázal na to, že napadnuté rozhodnutie žalovanej mu nebolo doručené do vlastných rúk v súlade so zákonom o sociálnom poistení, ale predmetné rozhodnutie prebrala jeho matka.

III.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná navrhla rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že Sociálna poisťovňa vykonala a naďalej vykonáva kontroly reálneho výkonu činnosti zamestnancov, ktorí majú bydlisko v Poľskej republike a ktorých zamestnávateľ má sídlo na území Slovenskej republiky, na základe podnetu ZUS Varsava a z dôvodu pretrvávajúceho trendu narastajúceho počtu „registrovaných poľských zamestnávateľov“ vzbudzujúceho podozrenie zo zneužívania systému verejného zdravotného poistenia, ktoré avizovala najmä ZP Dôvera a Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Len v prípadoch, kde sa nepreukáže reálny výkon činnosti dotknutého zamestnanca, rozhoduje Sociálna poisťovňa o tom, že zamestnancovi nevzniklo, resp. zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy. V prípade, ak Sociálna poisťovňa už vystavila zamestnancom žalobcu formulár E101 SK/PD A1, títo zamestnanci podliehajú slovenskej legislatíve až do dňa platnosti formulárov. Ak ide o zamestnancov, ktorým doteraz nebol vystavený formulár PD A1 o určení uplatniteľnej legislatívy a na základe kontrol nebol preukázaný reálny výkon činnosti zamestnancov na území Slovenskej republiky a splnenie podmienok registrovaného sídla zamestnávateľa, Sociálna poisťovňa rozhoduje o tom, že dotknutému zamestnancovi povinné sociálne poistenie na území Slovenskej republiky nevzniklo. O uvedených skutočnostiach bola informovaná centrála poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS vo Varsave listom z 25. júla 2013, č. 36968-2/2013-BA na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje. Poľská inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Varsava listom z 10. októbra 2013, č. 992900/502/32/2013 tieto skutočnosti akceptovala. V tejto súvislosti žalovaná ďalej uviedla, že pobočky Sociálnej poisťovne postupujú podľa uvedených postupov vo vzťahu ku všetkým zamestnancom bez rozdielu národnosti či štátnej príslušnosti, a preto nie je opodstatnené tvrdenie žalobcov o porušení princípu rovnakého zaobchádzania. Sociálna poisťovňa ďalej poukázala na to, že nezasahuje do majetkových práv žalobcu

1/, keďže nerozhoduje o odvodovej povinnosti, ale o nevzniku sociálneho poistenia jeho zamestnanca podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že za tohto zamestnanca nebol povinný platiť poistné na sociálne poistenie.

Žalovaná tiež uviedla, že žalobcovi 1/ takisto nebráni využívať právo na podnikanie a dosahovanie zisku. Na preukázanie reálneho výkonu činnosti zamestnancov nepostačuje len formálnym spôsobom deklarovanie podnikania, napr. obchodnými, pracovnými zmluvami, dochádzkami zamestnancov. Sociálna poisťovňa vychádza aj z dohodnutých mzdových podmienok. Dochádzať z Poľskej republiky do rôznych miest Slovenskej republiky, odpracovať napr. 1 alebo 3 hod. denne sa javí ako neefektívne, t.j. je predpoklad, že výdavky významným spôsobom presahujú príjmy. Uvedené potom vyvoláva podozrenie z obchádzania právnych predpisov Poľskej republiky. Žalovaná poukázala na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo 4. októbra 2012 vo veci C-115/11, z ktorého vyplýva, že inštitúcia vystavujúca osvedčenie E 101 (korešpondujúce s osvedčením PD A1) je povinná vykonať riadne posúdenie skutkových okolností relevantných na uplatnenie pravidiel pre posudzovanie uplatniteľnej právnej úpravy v oblasti sociálneho zabezpečenia a v dôsledku toho zaručiť správnosť informácií, ktoré figurujú v tomto osvedčení.

Žalovaná ďalej uviedla, že daňové úrady neurčujú uplatniteľnú legislatívu, a preto stanovisko daňového úradu by v tomto smere bolo právne irelevantné. Daňové úrady pri plnení daňovej povinnosti daňovníka neskúmajú reálny výkon činnosti, ale len správnosť odvedenej dane na základe predložených dokladov.

Ďalej žalovaná poukázala na skutočnosť, že je oprávnená kontrolovať splnenie podmienok na určenie uplatniteľnej legislatívy v súlade s koordinačnými nariadeniami, ktoré upravujú oblasť sociálneho zabezpečenia. K námietke, ktorou žalobca 1/ poukázal na rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia z 28. júna 2012, č. 8519-5/2012-BA uviedla, že ide o jediné rozhodnutie v skutkovo a právne obdobnej veci, ktorým bolo zrušené rozhodnutie prvostupňového orgánu. Sociálna poisťovňa však prehodnotila svoj právny názor a následne vo všetkých obdobných prípadoch postupovala tak, že rozhodnutia prvostupňových správnych orgánov potvrdila.

Žalovaná poukázala aj na to, že v súlade s článkom 3 ods. 2 nariadenia (ES) č. 987/2009 zo 16.09.2009 od osôb, na ktoré sa uplatňuje základné nariadenie sa vyžaduje, aby dotknutým inštitúciám postúpili informácie, dokumenty alebo podporné doklady, ktoré sú potrebné na posúdenie ich situácie alebo situácie ich rodín, na určenie alebo zachovanie práv a povinností a na určenie uplatniteľných právnych predpisov a ich povinností, ktoré z nich vyplývajú. Vzhľadom na uvedené má žalovaná za to, že dôkazne bremeno leží nielen na Sociálnej poisťovni, ale aj na dotknutých žalobcoch a túto povinnosť, ktorá im vyplýva z vykonávacieho nariadenia si riadne nespĺnili.

Citovaním ustanovenia § 250 ods. 2, 3 O.s.p. poukázala žalovaná na skutočnosť, že v danom prípade sa nemôže jednať o nerozlučné spoločenstvo práv žalobcov podľa ust. § 91 ods. 2 O.s.p. Ustanovenie § 91 O.s.p. upravuje tzv. subjektívnu procesnú kumuláciu, a táto sa výlučne uplatňuje v sporovom konaní, čo zánik poistenia nie je. Žalovaná bola toho názoru, že zamestnávateľ (žalobca 1/) má diametrálne odlišné práva v porovnaní so zamestnancom, t.j. žalobcom 2/. Záverom žalovaná namietala i výšku trov odvolacieho konania, ktoré si žalobcovia vyčísľili.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len S.s.p. a § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 492 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie alebo zmenu.

Prvostupňovým rozhodnutím zo 4. novembra 2013, číslo: 5920-33/2013-SK Sociálna poisťovňa,

pobočka Svidník rozhodla, že žalobcovi 2/ zaniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 3. apríla 2013. Žalovaná rozhodnutím z 12. marca 2014, číslo: 18247-3/2014-BA toto rozhodnutie potvrdila a odvolanie žalobcu 1/ a žalobcu 2/ zamietla.

Podľa § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 250 ods. 1 O.s.p. účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Odvolací súd poukazuje na to, že napriek tomu, že žalobca 1/ k 16.06.2016 ukončil svoju podnikateľskú činnosť, samotný zánik živnostenského oprávnenia fyzickej osoby - podnikateľa nemá vplyv na jeho spôsobilosť byť účastníkom konania v spore, ktorý vznikol z jeho podnikateľskej činnosti. Zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby - podnikateľa táto nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 19 O.s.p., pretože fyzická osoba tým nestráca spôsobilosť mať práva a povinnosti a nezbavuje ju to ani prípadných záväzkov z dovtedajšej podnikateľskej činnosti.

A. D. D. bol ako zamestnanec žalobcu 1/ účastníkom správneho konania, pričom je celkom zrejmé, že zrušenie napadnutého rozhodnutia sa bude dotýkať jeho práv a povinností, keďže predmetom rozhodnutia bola otázka, či A. D. D., nar. XX.XX.XXXX zaniklo povinné sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy. Od vzniku a trvania povinného sociálneho poistenia sa potom odvíja celý rad práv v oblasti nemocenského, dôchodkového poistenia, poistenia v nezamestnanosti, napr. právo na dávky v nezamestnanosti, nemocenské, resp. dôchodkové dávky. Zrušením napadnutého rozhodnutia by teda mohli byť dotknuté jeho práva.

Pokiaľ krajský súd pripustil vstup osoby A. D. D. do konania na strane žalobcu podľa tretej časti Občianskeho súdneho poriadku (§ 92 ods. 1 O.s.p.), nepostupoval v súlade so zákonom, pretože v správnom súdnom poriadku je vylúčené rozhodovanie podľa § 92 ods. 1 O.s.p., keďže druhá hlava piatej časti Občianskeho súdneho poriadku obsahuje osobitné ustanovenia o účastníctve (§ 250 O.s.p.). V správnom súdnom poriadku sa vo všeobecnosti účastníci určujú podľa druhej definície účastníkov konania, a teda účastníkom v správnom súdnom poriadku je ten, ktorého za účastníka označuje zákon. Z povahy veci v danom prípade je preto vylúčené pristúpenie osoby do konania či už na strane žalobcu, alebo na strane žalovaného podľa § 92 ods. 1 O.s.p. Krajský súd v Prešove rozhodujúci podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preto nemal právomoc rozhodovať podľa § 92 ods. 1 O.s.p., a na jeho uznesenie z 19. marca 2015, č. k. 4S/46/2014-34 o pripustení vstupu osoby: A. D. D., Q., Poľská republika, do konania nie je možné z dôvodu nulitnosti takého rozhodnutia prihliadať. Povinnosťou krajského súdu bolo rozhodnúť o pribratí tohto účastníka do konania podľa § 250 ods. 1 druhej vety O.s.p., avšak nie na strane žalobcu, ale ako účastníka správneho konania, práva a povinnosti ktorého by mohli byť zrušením napadnutého rozhodnutia žalovanej dotknuté.

Námietku žalobcu 2/, že napadnuté rozhodnutie žalovanej mu nebolo doručené do vlastných rúk, ale prevzala ho jeho matka, odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Z administratívneho spisu vyplýva, že napadnuté rozhodnutie žalovanej bolo žalobcovi 2/ doručené doporučene dňa 02.04.2014, pričom prevzatie zásielky potvrdil vlastnoručným podpisom.

Podľa § 212 ods. 3 zákona o sociálnom poistení druhá veta, do vlastných rúk sa doručujú rozhodnutia a) o nepriznaní dávky, odňatí dávky, znížení dávky alebo o zastavení výplaty dávky, b) o uložení povinnosti vrátiť neprávom vyplatené sumy na dávke, c) o poistnom, o príspevku na starobné dôchodkové sporenie, o uložení pokuty a penále, d) o prerušení konania, e) o zastavení konania. Z citovaného ustanovenia § 212 ods. 3 napokon vyplýva, že rozhodnutia o zániku sociálneho poistenia sa nedoručujú do vlastných rúk.

Pre úplnosť najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že žalobca 2/ disponoval samostatným právom podať žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej. Aj keď samostatne žalobu nepodal, zostáva mu zachované právo byť účastníkom konania podľa § 250 ods. 1 druhej vety O.s.p. Nemožno však súhlasiť s jeho názorom prezentovaným v odvolaní, že v tomto prípade možno uvažovať aj o tzv. nerozlučnom spoločenstve práv podľa § 250 ods. 3 O.s.p., pretože jeho práva a povinnosti ako zamestnanca, ktoré vyplývajú zo zákona o sociálnom poistení, sú rozdielne ako práva a povinnosti zamestnávateľa, a teda nejde o spoločné práva a povinnosti, hoci môžu byť založené tým istým rozhodnutím žalovanej.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd preto dospel k záveru, že krajský súd svojim postupom, ktorým pribral podľa § 92 ods. 1 O.s.p. A. D. D. do konania na strane žalobcu a nepribral ho do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O.s.p., sa v konaní dopustil takej vady konania, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 492 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení § 246c ods. 1 a s § 221 ods. 1 písm. f/ a ods. 2 O.s.p.

V ďalšom konaní krajský súd rozhodne o vstupe A. D. D. v naznačenom smere do konania. Napadnuté rozhodnutie žalovanej preskúma v rozsahu žalobných námietok namietaných v žalobe podanej žalobcom 1/ a vo veci samej opätovne rozhodne. V novom rozhodnutí vo veci znovu rozhodne aj o náhrade trov konania, vrátane trov konania odvolacieho.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu n i e j e prípustný opravný prostriedok.